

Mirek s Jarkou se připlíží ke schodišti a na jeho okraji zastaví. Opřou se o stěnu, každý z jedné strany. Mirek rozsvítí baterku a namíří ji dolů, připravený čelit případnému útoku. Ale když na posledním schodu spatří dvě schoulené postavy, jeho napětí povolí. Chlapec a dívka. Nevypadají ani trochu nebezpečně.

„Copak se vám stalo? Zabloudili jste?“ zeptá se Mirek a povzbudivě se usměje.

„Ano. Tak trochu.“

„Pojďte za námi. A nebojte se. Jestli někoho hledáte, zkusíme vám pomoci.“

Chlapec a dívka vykročí nespěšně nahoru. Můžou být o rok mladší než Červenáček s Rychlonožkou, možná o dva. Na sobě mají vlněné kabáty a vysoké boty, snad až příliš teplé na toto roční období. Mirka s Jarkou napadne, že tihle dva zřejmě dobrodružství sami od sebe nevyhledávají.

„Já jsem Jonáš Staněk a tohle je moje sestra Milada,“ řekne chlapec. „Bydlíme na Jelením kopci, na Anenské. Dvě ulice za konečnou sedmičky. Tuhle část Druhé strany vůbec neznáme. Hledáme takový kluky, ale nevíme přesně, kde bydlí. Asi před hodinou jsme potkali kus odtud partu. Byli tři. Jeden byl dost vysoký. Ptali jsme se na cestu. Vypadali celkem ochotně, ale podle všeho nás poslali úplně na opačnou stranu.“

„Neměl ten vysoký kluk brýle a hnědou placatou čepici?“ zeptá se Jarka.

Jonáš s Miladou překvapeně vydechnou. „Jak to víš?“

„Tu trojici dost dobře známe,“ pokračuje pobaveně Jarka. „Říkají si Bratrstvo kočičí pracky. Pokud jste potřebovali poradit, nikoho horšího jste si v téhle čtvrti vybrat nemohli.“

„A koho vlastně hledáte?“ zeptá se Mirek.

„Hledáme kluky, kteří našli před rokem našeho prastrýce,“ řekne Milada. „V téhle ulici by měli mít klubovnu. Prastrýc bydlel taky někde poblíž. Chtěli jsme je poprosit, aby nám pomohli vyřešit jednu velkou záhadu.“

„Velkou záhadu?“ zvedne obočí Jarka. „To zní zajímavě. Copak je to za kluky?“

„Rychlé šípy. Říkají si Rychlé šípy.“

Mirek s Jarkou si vymění překvapené pohledy.

„O těch už jsme slyšeli,“ řekne Mirek. „Vlastně se s nimi vídáme téměř každý den. Ale že by našli vašeho prastrýce, se nám nezdá. Prozradíte nám, jak se ten člověk jmenuje?“

Oba sourozenci na sebe pohlédnou, jako by se báli to jméno vyslovit. Nakonec se osmělí Jonáš. Promne si dlaně, odkašle si a řekne:

„Náš prastrýc se jmenoval... Maxmilián Dráp.“

4

Tajemný prastrýc

Maxmilián Dráp! Kdyby v tu chvíli slétl mezi přítomné Štětináč v krajkové noční košili, nezpůsobil by větší poprask než vyslovení toho jména. Maxmilián Dráp. Osmé září minulého roku. Datum, na které pětice kamarádů jen tak nezapomene.

Pátrání po zmizelém na rozlehlé půdě, pár pater přímo nad nimi. Dlaždice ozářená slunečním světlem z vikýře, přesně dle instrukcí v dopisu, objeveném Jindrou Hojerem. Dlaždice a pod ní klíč. Nenápadný vchod v nejzazším koutě půdy, do kterého třicet let nikdo nevkročil. Rychlé šípy znovu slyší zvuk otvíraných dveří do tajemné místnosti, cítí ten zatuchlý, přepálený vzduch. Kužel světla z baterky, pátrající po zaprášené podlaze a stěnách. Popraskaný stůl uprostřed místnosti a na něm to málo, co zbylo z Maxmiliána Drápa. Kostra navlečená do starých hadrů. Pohled, při kterém tuhla krev v žilách. K tomu krabice se známkami a dopis na rozloučenou: *Omylem jsem spálil obálku s Modrým mauriciem, žal zničil můj život, cítím, že umírám.*